

[Rimstad.]

selv sørge for at gøre de stillede garantier, om jeg så må sige, likvide, i reglen ved banklån, og det bliver ikke nemmere, når det skal bære en mere eller mindre uoverskuelig risiko.

Dertil kommer endvidere, at eksportkreditordningens hidtidige transfereringstab har været meget små. Den ærede konservative ordfører sagde i denne forbindelse, at de slet ikke havde været til stede, og det vil jeg i og for sig godt gå med til, for jeg har i hvert fald i den tid, jeg har arbejdet med dem, ikke hørt om tab overhovedet. Men disse hidtidige transfereringstab har altså i hvert fald, hvis de overhovedet eksisterer, været meget små, så jeg mener, at det så afgørende ville være i valutaindtjenings- og beskæftigelsesmulighedernes interesse, at det udvalg, som må blive nedsat, prøver at finde frem til en ordning, inden for hvilken transfereringsrisikoen alene bæres af erhvervsfonden.

Helt anderledes stiller det sig, når talen er om solvensgarantien. Her står eksportøren i hvert fald på lige fod med eksportkreditrådet og har ofte bedre forudsætninger end dette for at bedømme risikoen. Det er således kun naturligt, at det forlanges af eksportøren, at han her skal bære sin del. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at det fra gang til gang bør være en fast del, 10 pct., 15 pct., eller hvad man nu kan blive enig om, og at det skal være forsikringspræmierne, der varierer fra sag til sag efter risikoens størrelse. Dette vil nemlig betyde bedre muligheder for at få de gode forretninger igennem, altså de forretninger, der giver en høj fortjeneste, en så høj fortjeneste, at den også kan bære en højere præmie, selv når risikoen er noget større. Man må jo, hvis man vil beskæftige sig med disse forhold, gøre sig helt klart, at der her, som overalt hvor der handles og omsættes, er et direkte afhængighedsforhold mellem fortjeneste og risiko.

Jeg er da også meget tilfreds med den

opfattelse, som både eksportkreditrådet har, og som den højtærede minister ifølge fremsættelsestalen giver udtryk for med hensyn til præmiepolitikken og de mere principielle synspunkter, at det ikke er meningen, at Danmarks erhvervsfond skal samle til bunke. Efter min mening har eksportkreditrådet først ført den helt rigtige politik, når rådets dispositioner ved opgørelsen viser, at man har bevæget sig lige på grænsen af det tabgivende. I så fald er opgaven rigtig løst, fordi man derved har hjemtaget den optimale valutamængde og på længere sigt sikret den optimale beskæftigelse.

Jeg er i øvrigt enig i en række af de ændringer, den højtærede minister i denne omgang har indført i lovforslaget. Det drejer sig ikke om de allerstørste landvindinger, men de fleste af dem afrunder den eksisterende ordning på god måde.

Jeg skal dog tilføje, at bestemmelsen om, at der herefter bliver klar hjemmel til at yde forsikring i tilfælde, hvor et dansk firma er underleverandør til et udenlandsk, er af væsentlig betydning for eksporten og derfor må hilses med særlig tilfredshed.

Til slut vil jeg sige, at når den højtærede minister i sin fremsættelsestale nævner, at det er hans indtryk, at der er en udbredt tilfredshed med eksportkreditordningen i danske eksportørkredse, kan jeg ikke ganske dele denne opfattelse. Jeg ved ikke, hvem der har givet den højtærede minister dette indtryk, men det svarer ikke til den viden, jeg har. Jeg er således i besiddelse af en ønskeseddel fra 8 af de største eksportører, hvor de i 30 punkter stiller deres ønsker om ændringer i loven op. Det er kun en beskeden del af disse ønsker, som nærværende lovforslag imødekommer. Jeg mener imidlertid ikke, at det er rigtigt her ved første behandling af ministerens lovforslag at komme så langt ind på enkeltheder, som en drøftelse af denne ønskeseddel ville medføre. Men da mit parti ikke er udvalgsberettiget og derfor er afskåret fra at gennemgås